



הסתגף הלבאי

ו' אלול ה'תשע"ה 21.8.15

מגזין מס' 343

שבת פרשת שופטים

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת בנימין בן משה ורחל

בירור אחר בירור

בשבת אחת בסעודת היום אמר אדמו"ר ה'צמח צדק': עולם הזה הוא עולם השקר - לכן הנה גם בטוב מעורבת פסולת, וצריך בירור בדרך מלמטה למעלה ובדרך מלמעלה למטה. העולם הבא הוא עולם האמת - הנה גם דברי התורה הנוגעים לענינים הנראים כחיסרון, הרי כמו שלומדים אותם בגן עדן - הם מעלה. החל הרבי לנגן, וסימן בידו הקדושה כי ינגנו איתו. תחילה הצטרפו בניו ואחריהם ענו כל החסידים בקול שיר שהלהיב הלבבות. כשגמר לנגן אמר: בעולם הזה פירושו של מאמר חז"ל "הלומד תורה לפרקים" הוא - שלומד תורה לעיתים; בגן עדן מפרשים את המאמר - שלומד תורה והתורה "מפרקת" אותו לפרקים, דברי התורה "לוקחים" אותו.

(על פי 'היום-יום' י"א אלול)

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

תכלית מעשה בראשית - עבודת האדם

בעולם הזה משמשים האור והצל בערבוביה. כה מעורבים הם הטוב והרע זה בזה, עד שבכל טוב ישנם חלקי רע ובכל רע ישנם חלקי טוב. אמנם בתורת החסידות מבואר כי פנימיות הכוונה בבריאת העולם באופן כזה היא בעבור האדם בחיר הנבראים, כדי שיהיה שותף להקב"ה במעשה בראשית. השלב האחרון והמשלים בבריאת העולם - תיקונו והפיכתו לטוב גמור - נמסר לעבודת האדם עלי אדמות, כמאמר חז"ל על הפסוק "אשר ברא אלקים לעשות", לעשות - לתקן.

סדר העבודה

כדוגמת הפרי שאי אפשר לחדור אל תוכו אלא דרך קליפתו, כך, סדר עבודתנו, להוציא 'קיר' ניצוצות

הקדושה הטמונים בתוך קליפות ה'זולל', הוא תמיד מן הקל אל הכבד, מן החיצוניות אל הפנימיות. כדי לבחור באור, עלינו לברר לעצמנו תחילה מהו אור ומהו חושך. לאחר מכן יש ללמוד את דרכי ההבחנה בין אור לחושך, בין עיקר לטפל. ורק אז, קמעה קמעה, מתאפשרת העבודה המוטלת על האדם - מימוש תכלית הבריאה על ידי הפיכת החושך לאור והמר למתוק.

בירור בדרך 'אור חוזר'

וכדוגמת הוצאת הפסולת מן האוכל, כך, בשלב ראשון, עלינו לעסוק בהסרת הרע מן הטוב בכוחות עצמנו. זוהי האתערותא דלתתא (התעוררות מלמטה) - עבודת הבירור מלמטה למעלה. אלא שעבודה זו (לזהות הטפל, המיותר והמזיק, ולאחר מכן היגיעה וההשתדלות

למטה, מכל מקום גם עבודה זו נחשבת לעבודתנו ונזקפת לזכותנו, שהרי אין בירור שני ללא קדימת הבירור הראשון.

פעולת הבירור השני הפוכה ושונה במהותה מפעולת הבירור הראשון, והיא כדוגמת הוצאת **האוכל** מן הפסולת. זהו שלב נעלה יותר בעבודת האדם, בו זורח עליו הטוב האלוקי מלמעלה, ומברר בירור אחר בירור את הטוב האנושי אשר הושג על ידו בעבודה שבכוחות עצמו. אזי מוצא האדם את עצמו נפעם לנוכח העריבות והמתיקות של הטוב האלוקי (שבתוכי כל דבר וענין) המתגלה לו מדי פעם בפעם, מציץ מן החרכים ומציץ בדרך מתנה את תודעתו, דוחה כבדרך ממילא גם את הסיגים שאין בכחו לבררם, הם סיגי הישות הדקים שנותרו מן הבירור הראשון.

להיפטר מהם בפועל) כרוכה בהתגוששות פנימית בתוך האדם, הניטשת בין השכל האלוקי שמקורו באין סוף ובין השכל האנושי שמקורו בגוף ובנפש הבהמית.

השניות הקיומית הזו שבאדם (ובעולם), שענינה ויכוח פנימי בין הנפש האלוקית והנפש הבהמית הנלחמות זו בזו על כיבוש העיר קטנה, הוא הגוף – היא היא שורש כל ההפכים, הניגודים והסתירות בין עולם המחשבה לעולם המעשה, בין השכל לרגש ואפילו בין הנפש לגוף.

בירור בדרך 'אור ישר'

אמנם, לפי ערך האתערותא דלתתא – יגיעת האדם ומסירת נפשו בעבודה **מלמטה למעלה**, כך זוכה הוא לסיעתא דשמיא (סיוע מן השמיים), היא האתערותא דלעילא (התעוררות מלמעלה) הפועלת בדרך ממילא זיכוך ובירור נוסף בעבודתו. ואף שבירור שני זה (שלמעלה מכוחותינו) הינו בירור הבא בדרך **מלמעלה**



מארז ניגוני חב"ד



מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.



המלך בשדה - חודש אלול

הרחמים'. הארה זו של 'אלול באויר', יש בה נתינת כח אלוקית לכל הנותן לבו לנצל זמן יקר ומיוחד זה לשם התעוררות פנימית בתשובה ומעשים טובים. סימנה של התעוררות פנימית היא עשיית הדברים מתוך שמחה ותחושת התעלות הנולדות מהכרת התודה על עצם האפשרות הנתינת לכל יהודי באשר הוא, לנהל סיג ושיח אישי עם עצמות אור אין סוף המצוי עימו בימים אלה (בשדה -) בתוך חיי היום יום והשגרה.

"אני לדודי ודודי לי"

ומבאר אדמו"ר הזקן בספר 'ליקוטי תורה' אשר הארה עליונה זו בימי ההכנה לשנה החדשה (בחודש אלול כשהמלך בשדה), שמאירה עלינו דוקא בימות החול כאשר אנו



עסוקים וטרודים בענייני החולין שבתוך עולם שכמנהגו נוהג - נתינת כח היא בעבורנו לרומם עצמנו בימי הכנה אלו בכוחות עצמנו (בבחינת "אני לדודי") להתקרב לאבינו שבשמים. ולפי ערך השתדלותנו בזה מלמטה למעלה, כך ממש נזכה לחוש ביום הכיפורים (כשהמלך בהיכלו) את קדושת היום היורדת מלמעלה למטה (בבחינת "ודודי לי") על בני ישראל הדומים ביום הקדוש למלאכים - לבושים לבן, מופרשים בתכלית מענייני עולם הזה ומזוככים בצום ובתפילה.

ידוע משלו של אדמו"ר הזקן בעל התניא, לפיו נמשלת ההתגלות האלוקית בחודש אלול למלך היוצא אל השדה. כאשר ספון המלך בהיכל מלכותו, אין רשאים פשוטי העם להתראות עמו, כי אם המובחרים ואנשי המעלה בלבד. אולם שונה הדבר בתכלית שעה שהוא יוצא מהיכלו אל השדה ומתגלה אל המוני העם.

בשעת רצון זו יכולים גם פשוטי העם לגשת אל המלך ולשוחח עמו. אזי, באווירה בלתי רשמית, מקבל המלך בסבר פנים יפות את כל הבאים לקראתו ומראה לכל אחד פנים שוחקות.

ימי חודש אלול, המאסף לכל חודשי השנה, שונים במהותם ובאורתם מכל ימות השנה. בחודש

זה בו מתקרב הקב"ה, מלכו של עולם, אל כל אחד ואחד במעמדו ומצבו הוא, מוסרות המחיצות וניתן לשמוע את הכרוזים העליונים המכריזים תדיר "שובו אלי בני שובבים".

ימים אלה המסוגלים לעריכת חשבון נפש ו'מאזן' מסכם על כל ימות השנה העוברת, הם ימי הכנה והתעוררות לקראת השנה החדשה הבאה עלינו לטובה. ומבואר בפנימיות התורה שבימים אלה, אף שהם ימות החול, מאירה בהם הארה עליונה ביותר של "ג מידות

בעבודת התשובה של חודש אלול מודגשת מעלתן של ישראל שלמעלה מהתורה. מובן אם כן, שבחודש אלול צריכה להיות הדגשה יתירה (נוסף על העבודה עם עצמו, גם) על העבודה עם הזולת וכלל ישראל. גם כשצריך לוותר לפי שעה על השלימות הפרטית שלו לטובת הזולת. ובפרט שסוף כל סוף לא יחסר בשל כך מאומה בשלימות שלו, ואדרבה, על ידי פעולתו עם הזולת נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה.

(תורת מנחם ה'תשמ"ט כרך ד')

הסיפור השבועי

סערה שנרגעה

זו לצד זו חיו בפרנקפורט קהילת היראים וה'משכילים'. המתיחות בין שתי הקהילות רחשה מתחת לפני השטח, והמתינה להתפרצות. באותו לילה, ליל שישי, קרה הדבר. סמוך לבית מדרשו של הגאון רבי נתן אדלר, מגדולי העיר, שכן אולם שמחות. אחד הצעירים ה'משכילים', לייב דראך שמו, התחתן כמה ימים קודם לכן עם רייזל, בתו של זיכל הגביר. באותו ליל שישי ארגן לייב מסיבה לחבריו באולם השמחות.

הצעירים שתו לשוכרה והחלו להתהולל בריקודים פרועים ובשירה רועשת. קולות ההתהוללות נכנסו לבית המדרש הסמוך והפריעו לתלמידיו של רבי נתן ללמוד. שניים מתלמידי הישיבה ניסו להפסיק את ההתהוללות. הם נכנסו לאולם, שהיה מלא עשרות צעירים, שתויים בדרגות שונות, וביקשו מלייב ומחבריו להפסיק את ההשתוללות. בתגובה הנחיתו עליהם הללו מכות נאמנות, ובקושי הצליחו השניים לצאת מהאולם בעור שיניהם.

מראה התלמידים המוכים, ותחושת העלבון הצורב שנלוותה לה, הסעירו את שאר תלמידי הישיבה. לפתע נזרקה לאוויר מילה קשה – "חרם". באותו לילה התקבץ מניין של תלמידים מבוגרים, שהתעטפו בטליתות וביצעו הליך של הטלת חרם, כפי שמצאו בספר ישן. בסוף הטקס הוצא שופר מארון הקודש ותקעו בו את כל סדר התקיעות הנהוג בראש השנה.

לאחר שעשו את המעשה שקטו הרוחות, מתוך אמונה וביטחון כי סוף האמת לנצח. איש מהנוכחים לא שיער עד כמה קרוב ה'סוף' הזה.

בין השעות שלוש וארבע לפנות בוקר, כאשר אפלת הלילה הגיעה לשיאה, יצא לייב דראך מהאולם בדרכו

לביתו, שם המתינה לו רעייתו הטרייה והמודאגת. הוא היה שיכור לגמרי, וחבריו, שהיו שיכורים גם כן, לא יכלו לסייע לו. בקושי רב שירך את רגליו, מתנדנד מצד לצד, ראייתו מטושטשת, חושיו מעורפלים.

בבוקר התברר האסון. סימני דם על מדרגות מרתף בית השחיטה הובילו אל גופתו של לייב, השרועה בתחתית גרם המדרגות. רופא העיר התקשה להכריע אם הנפילה גרמה להתקף הלב או שמא להפך, שבץ הלב הוא אשר גרם לנפילה הקטלנית.

בעוד תלמידי רבי נתן ראו בכך עונש משמים, הצעירים ה'משכילים', שכבר הספיקו לשמוע על הטלת החרם, כינו זאת "רצח בדם קר". זאת, אף על פי שמאז ומעולם בזו לכל מה שקשור בתפילה ובכוחות רוחניים.

בצהרי יום שישי הובא לייב דראך לקבורה, בהלוויה רוויית מתח וזעם. חבריו צעדו אחר מיטתו ודיברו בקול רם על "נקמה". במי? מתי? כיצד? – הם עצמם לא ידעו. האווירה בפרנקפורט דמתה עתה לחבית מלאה אבק שרפה שעלולה להתפוצץ בכל רגע.

אדם אחד בלבד היה מסוגל להתייצב בין המחנות הניצים ולמנוע תבערה כללית – רב העיר, רבי פינחס הורוביץ. שעה קלה לפני כניסת השבת עבר כרוז והודיע על אספת חירום שהרב מכנס בצהרי יום השבת. לאספה נקראו, על פי לשון הכרוז, "כל יהודי פרנקפורט, בלי יוצא מהכלל!". משמעות הדברים הייתה שרבי פינחס מצפה גם לבואם של ה'משכילים'.

השבת פרסה את כנפיה על העיר בתחושת מתח עצום. בשבת אחר הצהריים נתמלא בית הכנסת בכל יהודי העיר. רבי נתן אדלר היה שם, עם תלמידיו. גם

איש מהם.

הרב פקח את עיניו וסקר את מאות הנאספים. עיניו היו לחות. "המנוח, ששגה בקלות דעת המאפיינת את מקצת בני גילו הצעירים, השיב את נשמתו ליוצרה נקי מעוון". גם בהמשך דבריו שילב הרב דברי נוחם והרגעה במאמרי חז"ל על גודל מעלת השלום.

לפתע נשמע קול בכי מאחת הפינות. כל העיניים הופנו למקור הבכי. זה היה יוסף דראך, אביו של לייב, שאף הוא פרק מכבר את עול התורה והמצוות. גם מעזרת הנשים עלתה יבבה קורעת לב. זה היה בכיין של האם והכלה הצעירה.

השבת שהחלה במצב רוח סוער ומתוח מאוד, הסתיימה – בזכות חכמתו והופעתו המרשימה של רבי פינחס – באווירת רגיעה והתפייסות. מאותו יום שינה יוסף דראך את דרכו, והוא ומשפחתו שבו בלב שלם לדרך הישר.

ה'משכילים' נדחקו פנימה, דרוכים למוצא פי הרב.

"אסון כבד התרחש בעירנו", פתח רבי פינחס. "אין בכוחנו לחשוף את צפונות הלב של איש, ולכן איש מאיתנו אינו מוסמך לקבוע מי חטא ובמה חטא. על אחת כמה וכמה שקטנים אנו מלהבין את הנהגת הבורא..."

דברי הפתיחה של רב העיר הפתיעו את חבריו של לייב, שציפו לקיתונות של תוכחה עליהם ועל מעשיהם. רבי פינחס עצם את עיניו, גופו התנועע בהתרגשות, והמשיך: "האסון הוא אסונה של פרנקפורט והוא דורש מכולנו חשבון נפש ותשובה. מזהיר אני בזה את הגדולים ואת הקטנים כאחד – לבל יוסיפו חטא על פשע, בהאשמות הדדיות ובמעשי נקם".

דבריו של רבי פינחס, אשר השכיל לחלק את האחריות בשווה – ולו למראית עין – בין שני המחנות, הרגיעו את הרוחות הסוערות והשרו רוח של פיוס בקהל. הוא נתן לשני הצדדים תחושה כי הצדק המוחלט אינו בחיקו של

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!



טל' 052-5675770



עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב – 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה – 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת שופטים

רצף של מצוות והלכות

בפרשת שופטים, קודם פטירתו, מביא משה בפני העם מצוות והלכות בנושאים שונים, חלקם בקיצור נמרץ או אף בפסוק אחד [קודם פירוט הציוויים נדגיש כי ההלכות המובאות כאן, קצרה היריעה מלהביא בצידן גם את פרשנות חכמי ישראל לדורותיהם ועל כן המובא להלן אינו מהווה פסק הלכה. גם נעדרים כאן, בדרך כלל, העומק והמשמעות הפנימית הטמונים בדברים].

שופטים, שוטרים ואזהרות לדיינים

– יש למנות בכל שבטי ישראל 'שופטים ושוטרים' – דיינים אשר ישפטו את העם בצדק, ושוטרים אשר יאכפו את פסקי הדין.
– אזהרות לדיינים: אין להטות משפט; אין להעדיף אחד המתדיינים, גם לא בעת השמעת הטענות; אין ליטול שוחד, גם כאשר לדעת הדיין אין הדבר פוגע במשפט הצדק, כיון שהשוחד מסלף ומעוות את שיקול הדעת.
– יש לפעול להקמת מערכת דיינות הפועלת כהלכה.

איסורי עבודה זרה

– אין לנטוע אשרה – אילן המשמש לעבודה זרה; אין לנטוע כל אילן או לבנות מצבת אבן בהר הבית.
– אין להקים מזבח אבן שלא במקדש, גם אם מתכוונים מקימיה לשם זבח לקב"ה.
– אין לזבוח לה' קרבן שיש בו מום.
– העובד עבודה זרה, חייב סקילה.

דיני ענישה וחובת ההתדיינות בבית דין

– עונש מוות ינתן רק על פי עדות של שניים.
– במקרה של עונש מוות, יטיל בית הדין את יצוע גזר הדין על ידי העדים והעם.
– כל שאלה הלכתית בדיני איסור או בוויכוח בין איש לאיש, יש להביאה בפני בית הדין. על המתדיינים לשמוע לדיינים ולבצע את פסקיהם. העובר על דבריהם בזדון, דינו מיתה.

דיני מלך בישראל

– מצוה על העם לבחור במלך אשר יעמוד בראשם.
– לא ירבה לו המלך סוסים (לבל ישיב את העם מצרימה), גם לא ירבה לו נשים ולא כסף וזהב.
על המלך לכתוב לעצמו ספר תורה למען יהגה בו תמיד וממנו ילמד ליראה את ה'. ובהיותו ירא שמים תהיה בו מידת הענוה הראויה המאפשרת שוויון בין כל חלקי העם, מה שיבטיח שממלכתו תיכון ימים רבים.

הלווים ועבודת הכהנים, פרנסתם ומתנותיהם

– בני שבט לוי אינם נוחלים ככל השבטים נחלה בארץ ישראל. פרנסתם על התרומות והמעשרות שמפרישים כל בני ישראל בעבורם.
מתנות הכהונה כוללות: חלקים מזבחי הקרבנות במקדש (הזרוע, הלחיים והקיבה); מראשית הגידולים החקלאיים והגז, ומתנות נוספות שאינן מפורטות בפרשתנו.
– עבודת הכהונה מתחלקת למשמרות במהלך השנה בין

הכהנים. כל כהן יכול גם להקריב קרבן אישי. בשלושת הרגלים, כל בני לוי רשאים לקחת חלק ולהשתתף בעבודה.

דינים שונים נוספים

לקראת ההתיישבות בארץ מזהיר משה מפני השפעתם של יושבי הארץ, מנהגיהם ועבודתם לאיליהם. על כן אסורה על ישראל ההליכה בדרכי הגויים:

– אין להעביר באש בן או בת ל'מולך', אין לקסום קסמים, לעונן, לנחש, לכשף, לחבור חבר, לשאול באוב, לעשות מעשה ידעוני או לדרוש אל המתים.

– על היהודי להיות תמים עם ה' אלוקיו – להאמין ולבטוח בו בלבד בכל הליכות חייו.

– חובה לשמוע בקולו של הנביא שבדור, בתנאי שדבריו אינם סותרים את דברי התורה וההלכה. במקרים נדירים יכול נביא אמת (המוחזק בצדקותו ובאמינותו – שנבואתו נתאמתה בהתגשמות העתידות שעליהן ניבא) להורות הוראת שעה שאינה כהלכה. נביא שקר המורה שלא בשם ה', דינו מיתה.

– יש להקים שלוש ערי מקלט בארץ ישראל, לאחר כיבושה וחלוקתה, אליהן ימלט ההורג בשגגה (שם יהיה מוגן מפני גואל הדם). יש להציב שלטים המכוונים את הרוצח אל ערי המקלט כדי להחיש המלטותו לשם. שלוש ערים כאלה כבר הוקצו למטרה זו על ידי משה בעבר הירדן, ועוד שלוש ערים נוספות יוקצו לכך כאשר ירחיב ה' את גבול ישראל. ערי המקלט ייבנו במרחק שווה בין האחת לשנייה וכן בין גבולות הארץ.

– עיר המקלט אינה מגינה על הרוצח במזיד.

– הפולש או המרחיב גבולו אל תוך נחלת חברו בארץ ישראל עובר על איסור הסגת גבול, נוסף על איסור גזל. –אין להטיל עונש או חיוב ממון על פי עד אחד כי אם בשניים.

– המעידים על בעל דין ונמצאו משקרים, יושט עליהם העונש אשר זממו להביא עליו.

כללי היציאה לקרב

– אין לפחד מפני עוצמת האויב, כי אם לבטוח בה' העומד לצד ישראל ומביא לניצחונם.

– קודם היציאה לקרב, ישא הכהן דברי עידוד באוזני לוחמים ויחזק את לבם.

– ארבעה ישוחררו מחובת היציאה לקרב. לגבי שלושה מהם – שמא ימותו במלחמה ולא יוכלו להשלים את אשר החלו בעשייתו: הבונה בית וטרם הספיק לחנכו (לגור בו); הנוטע כרם ועדיין לא חידש ראשית צמיחתו; המארכ אשה ועדיין לא נשאה; ואילו בנוגע לרביעי, הוא ישוחרר בשל פחדו מפני האויב לבל יטיל מורך בלב שאר הלוחמים.

– בראש הלוחמים ימונו מפקדים הראויים להפיח בחייליהם אומץ ורוח קרב.

דיני מלחמה וכיבוש

– קודם הפריצה אל תוך העיר לכובשה, יש לקרוא לתושביה להיכנע בדרכי שלום להיות עבדים לישראל.

– באם יסרבו תושבי העיר יש להטיל עליה מצור, לפרוץ לתוכה ולהרוג את כל הזכרים הבוגרים. בנוגע לנשים, הטף, הצאן המקנה ושאר הנכסים, כל אלה יילקחו שלל.

– שונה הדבר במלחמות ישראל כנגד החיתי, האמורי, הכנעני, הפריזי, החיווי והיבوسی. בעמים אלה יש להכות ולהמית כל נפש חיה מבלי השאיר להם שריד.

– אין לכרות עצי פרי מאכל כשצרים על עיר כלשהי, כי אם עצי סרק בלבד.

דיני רצח בלתי מפוענח

– גופת הרוג אשר נמצאה במקום שאינו מיושב ואין ידוע מי רצחו, יבדקו הדיינים איזו היא העיר הסמוכה ביותר למקום מציאת הגופה.

– זקני העיר (הסמוכה לגופת ההרוג) ייטלו עגלת בקר שעדיין לא נשאה בעול ויערפו את ראשה על שפת נחל סמוך (שטח אדמה שמעולם לא עובד ולא נזרע). כל אלו מסמלים כי רציחת אדם גודעת את חייו בטרם עת, וממילא גם גוזלת ממנו את מימוש יכולתו 'לעשות פירות'.

– הכהנים וזקני העיר ירחצו ידיהם כאות לניקיון כפיהם ויצהירו: "ידינו לא שפכו את הדם הזה, ועינינו לא ראו" מי רצחו. כמו כן יבקשו מה' כפרה לישראל על מעשה הרצח וכן שיענש הרוצח. בסיום דבריהם יאמרו: "כי תעשה הישר בעיני ה'".

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'הבית', 'התורה', 'החיים', 'העולם', 'הקהילה', 'התשובה', 'התורה', 'החיים', 'העולם', 'הקהילה', 'התשובה'. Below this is a large video player showing a man with a beard and a hat, with the title 'הרב איר לוב - ספר התניא בזו...'. To the right of the video player is a calendar for the month of Tishrei 2013. Below the video player is a grid of video thumbnails, each with a title and a small image. The thumbnails are arranged in a 3x3 grid. The first row contains three thumbnails, the second row contains three, and the third row contains three. Each thumbnail has a title in Hebrew and a small image of a man with a beard and a hat. The website is in Hebrew and features a clean, modern design with a white background and blue accents.

התחדשנו!

בוטאו לבקר

באתר המשודר

Www.tanyaor.com

המשפט לישראל והעמים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

הסוג הזה של משפט נמשל לפרדס. ייחודו של פרדס לעומת שדה הוא בכך, שבפרדס צומחים פירות שמטרתם להסב עונג, לעומת שדה המצמיח את הצרכים החיוניים של האדם. כך גם בנמשל: המשפט הרגיל הוא בדוגמת 'שדה'; דבר שהוא חיוני לקיום העולם, וכל האומות חייבות בו. אולם המשפט המיוחד לעם ישראל הוא בדוגמת פרדס, שענינו להסב עונג מיוחד.

את תפקידם של השופטים בעם ישראל מחלק הרמב"ם לשלושה: (א) "הם עיקר תורה שבעל פה"; (ב) "עמודי הוראה"; (ג) "מהם חוק ומשפט יוצא לישראל". שני התחומים האחרונים קשורים למשפט הרגיל, בדומה לזה של אומות העולם. ייחודם של השופטים בעם ישראל הוא בתחום הראשון דוקא: "עיקר תורה שבעל פה".

להיות "קטנים"

הקב"ה מסר לדייני ישראל את התורה ואת כלליה, והעניק להם כח ללמוד, לפרש, ולחדש בה דברים (על פי כללי התורה, כמובן), ובכך 'ליצור' תורה – תורה שבעל פה. בחידושי התורה הללו ניתן תוקף של תורה, והקב"ה מצוה אותנו: "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל".

תכונה זו של יצירת התורה ובנייתה, היא ה'פרדס' המיוחד שנתן לקב"ה לעם ישראל – בנו ה'קטן'. כדי להגיע ליכולת להשתתף ביצירת התורה, יש הכרח להיות 'קטן' – לצמצם את הישגות האישיות ולנסות לכוון לרצון ה'. זו הסגולה הנדרשת מדייני ישראל, ואז הם זוכים שפסק דינם נעשה חלק מהתורה.

"שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך" (דברים טז, יח)
על פסוק הפתיחה של פרשתנו, "שופטים ושטרים", מובא במדרש משל "למלך שהיו לו בנים הרבה והיה אוהב את הקטן יותר מכולן. והיה לו פרדס אחד, והיה אוהבו יותר מכל מה שהיה לו. אמר המלך: נותן אני את הפרדס הזה, שאני אוהבו מכל מה שיש לי, לבני הקטן, שאני אוהבו מכל בני".

והנמשל: "אמר הקב"ה: מכל האומות שבראתי, אני אוהב אלא לישראל... מכל מה שבראתי, אני אוהב אלא את הדין... אמר הקב"ה: נותן אני מה שאהבתי, לעם שאני אוהב".

ייחודם של ישראל

משל זה מעורר תמיהה. עשיית דין ומשפט אינה מיוחדת דוקא לעם ישראל, שהרי היא נחוצה לקיום העולם בכלל. גם הגויים חייבים לקיים מערכות צדק, כחלק משבע מצוות בני-נח. ואילו הרעיון שביסוד דברי המדרש הוא, שהדין הוא דבר שהקב"ה אוהב במיוחד ולכן נתנו אך ורק לעם ישראל!

יתר על כן, עניני משפט מחייבים בגרות, הבנה מעמיקה ושיקול דעת מרובה. מעלות אלה אינן מצויות בנער קטן. ובכל זאת, דוקא כאן ממשיך המדרש את עם ישראל לבן ה'קטן'!

פרדס כעונג

אלא המדרש רומז כאן לסוג מיוחד של משפט, סוג שקיים דוקא בעם ישראל, והוא קשור דוקא בתכונה של 'קטן'.

(מעובד מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך כ"ט)

חסידות על הפרשה שופטים

אלול – חודש ה'משפט' והתשובה פרשת שופטים

פרשתנו נקראת לעולם בחדש אלול.

מבואר בספרים ש'שעריך' רומז לגוף, שנקרא 'עיר קטנה' (נדרים לב), ו'בכל שעריך' רומז לשבע שערי הגוף (ב' עיניים, ב' אוזניים, ב' נחירים והפה), ובאמצעות 'שופטים ושוטרים' עושים מהגוף 'עיר אלוקינו' (תהילים מח). והרי זוהי עבודת חודש אלול – 'משפט' וחשבון צדק בנוגע לכל הענינים דמחשבה דיבור ומעשה שהיו ב'עיר קטנה' במשך כל השנה כולה.

(ה'תוועדויות' תשמ"ז כרך ד')

להתבונן ולהפנים

**שופטים ושוטרים תיתן לך (טז, יח)
שופטים, דיינים הפוסקים את הדין. ושוטרים,
הרודין את העם אחר מצוותם, שמכין וכופתין
במקל וברצועה (רש"י)**

בראש ובראשונה יש 'לפסוק את הדין' – על האדם להתבונן בהשגה אלוקית השייכת לאחד מחסרונותיו, הן בצד השלילי (גודל החסרון) והן בצד החיובי (העילוי שיהיה לו עם תיקון החסרון). אולם אם אין התבוננות זו משפיעה על יצר הרע, צריכים 'להכותו במקל', כמאמר (ברכות ה') "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע".

(ספר המאמרים' תרצ"ט עמ' 247')

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנושא

YouTube f

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות



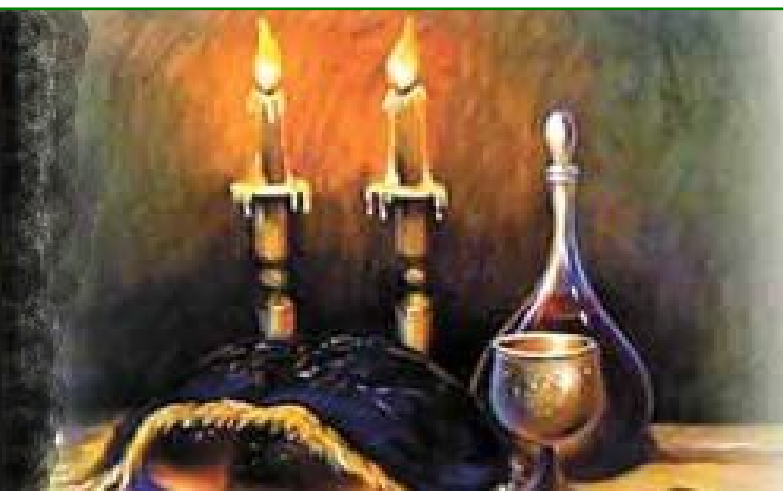
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
Tanyaor4u@gmail.com



הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קיץ)
19:54	18:41	י-ם
19:56	18:57	ת"א
19:57	18:49	חיפה
19:56	18:58	ב"ש



נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון